

et forhold, der ikke tilskynder, men snarere afholder en kommunalbestyrelse fra at tage et initiativ.

En omstændighed, der i væsentlig grad afholder den eller de enkelte grundejere fra at rette henvendelse til en landvæsenskommission for at få en organiseret behandling af spørgsmålet om udførelse af beskyttelsesforanstaltninger på en kyststrækning, er, at den eller de pågældende da må stå som rekvirent for landvæsenskommissionssagen. Rekvirenten må dels stille sikkerhed for sagens omkostninger, dels risikere endeligt at udrede disse. Omkostningerne ved en sag kan være af ikke ubetydelig størrelse. En tilfredsstillende, indledende sagsbehandling vil ofte forudsette forundersøgelser og sagkyndig bistand i øvrigt. Kommissionsbehandlingen er i øvrigt i sig selv en ret omkostningskrævende behandlingsform for administrative sager.

Disse betragtninger kan sammenfattes således:

For det første: Adgangen til at tage et initiativ til at bringe beskyttelsesforanstaltninger til eksistens med muligheden for at få andre pålagt bidragspligt bør ikke være begrænset til kystgrundejere. Et initiativ bør også kunne tages af offentlige myndigheder som sådanne, og loven bør tilkendegive det naturlige for en kommunalbestyrelse eller et amtsråd i at følge udviklingen på dette område og i givet fald tage et initiativ.

For det andet: En mere traditionel, administrativ sagsbehandling end kommissionsformen vil kunne fjerne den hindring for en sags rejsning, som kravet om sikkerhedsstillelse for sagsomkostninger ved en landvæsenskommissionsbehandling frembyder, og vil kunne nedbringe omkostningerne for den enkelte sag, i hvert fald i dennes indledende fase, hvis en sagkyndig medvirken kan inddrages efter generelt fastsatte regler.

Med udgangspunkt heri er det naturligt generelt at overveje, om det nu eksisterende administrative system på en mere smidig måde end den gældende digelovs ordning kan løse de opgaver, som loven henlægger til landvæsensretterne. Erindres må, at lovens system er fastlagt for mere end 100 år siden.

De væsentligste af disse opgaver er følgende:

- a) En bedømmelse af, hvorvidt der består en risiko for oversvømmelse eller kystnedbrydning på stedet, og en vurdering af risikoens størrelse.
- b) En stillingtagen til de foranstaltninger, der i givet fald bør udføres for at imødegå de uønskede virkninger fra naboskabet med havet, og en vurdering af størrelsen af de dermed forbundne omkostninger.

- c) En stillingtagen til det rimelige i at ofre det beløb, som foranstaltningerne vil koste, hvilket må ske ud fra en vurdering af på den ene side risikoens størrelse (punkt a) og på den anden side størrelsen af de beskyttede værdier (arealer og bygninger) eller vægten af de interesser, som i øvrigt ønskes tilgodeset, hvis disse ikke direkte kan opgøres i penge, f.eks. rekreative formål, der tilgodeser en bred befolkningsgruppes adgang til stranden.

Her er naturligvis ikke tale om et enten – eller. Størrelsen af den indsats, der skønnes rimelig, er også undergivet en vurdering.

- d) Hvis overvejelserne under punkt c) falder ud til en positiv beslutning om foranstaltningers iværksættelse, skal der tages stilling til, hvorledes udgifterne skal fordeles på de beskyttede ejendomme eller andre tilgodesete interesser.
- e) Endvidere kan der være behov for erhvervelse af arealer eller andre rettigheder ved ekspropriation til foranstaltningernes gennemførelse.

En gennemgang af disse hovedopgaver viser, at der på baggrund af den aktuelle lovgivningspraksis og det bestående, generelle administrative system ikke er afgørende grunde til at bibeholde en kommissionsbehandling i disse sager. Derimod synes der at kunne opnås en væsentligt mindre formel og dermed mindre omkostningskrævende sagsbehandling ved at henlægge sagerne til faste, administrative myndigheder.

Medens det således er landvæsensretterne, der er den besluttende myndighed i anlægsfasen, er det efter digeloven og kystsikringsloven amtsrådet, der er tillagt forskellige beføjelser i forbindelse med anlæggenes drift. Det gælder således oprettelse af digelag, udfærdigelse af vedtægt for digelaget, opkrævning af bidrag, tilsyn m.v.

Det er derfor nærliggende at undersøge, om ikke de funktioner, som lovene tillægger landvæsensretterne, uden forringelse af kvaliteten af sagsbehandlingen vil kunne overføres til amtsrådene. Som sagt må denne undersøgelse ske i lyset af de opgaver, som amtsrådene efter den aktuelle lovgivning og administrative praksis i øvrigt bestrider, og på baggrund af det administrative og tekniske apparat, som en amtskommune i dag råder over.

Denne undersøgelse kan tage sit udgangspunkt i den angivelse af landvæsensretternes hovedopgaver, som er beskrevet ovenfor under litra a) – e).

Hvad angår spørgsmålene om en vurdering af risiko for oversvømmelse og kystnedbrydning samt om stillingtagen til valg af art og udformning af beskyttelsesforanstaltninger, besidder for så vidt